

еремен
ябжат

Елінің еркесі едің, серкесі едің

Халқым деп көкірегің қақыраған,
Өмірден сен де өттің-ау, Батыр ағам.
Жұтпаған қай жақсыны сүм жалғанда,
Жалмауыз ажал деген аты жаман.

Арда едің алыштардың сонына ерген,
Әр қазақ марқаятын сені көрген.
Түйғындаі күйсандыққа төнуші едің
Сәтінде толқын атып тебіренген.

Алдында әлдекімнің сызылмастан,
Алмастай жарқылдады жүзің жастан.
Елінің еркесі едің, серкесі едің,
Мұқанның шәкірті едің ізін басқан.

Тарлан ең қыыннан жол таба білген,
Арлан ең жауға азуын сала білген.

Тайдай боп тұлпарға ерген жүруші едім,
Іздесем, енді қайдан табамын мен?

Қашанда үстінде еді елдің жаны,
Тақ еді сен отырған төрдің бәрі.
Талдырың өзегінді халқың үшін,
Халқың да қанатынды талдырмады.

Жұртыңды жүрегіңмен тербедің де,
Сексен жыл самғап үштың ел көгінде.
Жан аға, мазасыз ең, тыныш ұйықта,
Бұйырған жер бесіктен жөргегінде...

*Nесілбек АЙТҰЛЫ,
Мемлекеттік сыйлықтың лауреаты*